

РЕШЕНИЕ

№ 738

гр. гр. Хасково, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Валентина Ж. Иванова

при участието на секретаря Милена Д. Борисова
като разгледа докладваното от Валентина Ж. Иванова Гражданско дело №
20225640103291 по описа за 2022 година

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 26,
ал. 1 от ЗЗД, във вр. чл. 143, ал. 1 и чл. 146, ал. 1 ЗЗП и по чл. 55, ал. 1, предл.
1 от ЗЗД от М. А. А. от гр. *****, чрез адв. Д. М. от АК-
Пловдив, против „Стик Кредит“ АД, ЕИК 202557159, със седалище и адрес на
управление: гр. Шумен, ул. „Оборище“ №13 Б, представлявано от *****
– изпълнителен директор.

В исковата молба се твърди, че ищецът бил страна по сключен с
ответника Договор за кредит №703563/14.06.2021г., съгласно чл. 1 от който
кредитодателят се задължил да предостави на кредитополучателя кредит в
размер на 160 лева, а последният се задължил да върне сумата от 164.80 лева
съгласно условията на договора, при ГПР в размер на 42.58%, ГЛП 36% и
срок на кредитната линия – 12 месеца. В чл. 23 от Договора за кредит било
предвидено, че ако ищецът не предостави допълнително обезпечение, той
дължи на кредитора неустойка на ден в размер на 0,9 % от усвоената по
кредита сума за всеки ден, през който не е предоставено договореното
обезпечение. В тази връзка на ищеца била начислена неустойка в общ размер
на 43.20 лева, разпределена на една вноска, добавена към дължимата

главница и лихва по договора за кредит, като по този начин общата сума нараснала до 208 лева. Ищецът твърди, че погасил търсените му суми по договора, включително главница 160 лева, 4.80 лева лихва и 43.20 лева неустойка, която сума за неустойка според него се явявала недължимо заплатена. Това било така, тъй като били накърнени добрите нрави и поради нарушаване на този правен принцип по смисъла на чл.26, ал.1, пр. 3 ЗЗД се достигало до значителна нееквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение, до злоупоставяне на интересите на ищеца с цел извличане на собствена изгода за кредитора. Търсената неустойка по чл.23 от процесния договор за кредит била нищожна като противоречаща на добрите нрави и неравноправна по смисъла на чл.143, т.19 ЗЗП, тъй като сумата, която се претендирала чрез нея, била в размер на 1/4 от сумата на отпуснатия кредит в размер на 160 лева. По този начин безспорно се нарушавал принципът на добросъвестност и справедливост. Принципът на добросъвестността бил застъпен в гражданските и търговските взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и на принципа на справедливостта, била да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. В настоящия случай, със заплащането на сумата предвидена за неустойка, изцяло се нарушавали горепосочените принципи. Именно и въз основа на това, така търсената неустойка била нищожна като противоречаща на добрите нрави и неравноправна по смисъла на чл.143 ЗЗП. Предвидената клауза била неравноправна по смисъла и на чл. 143, т. 5 ЗЗП, тъй като същата предвиждала заплащането на неустойка, която била необосновано висока. В глава четвърта на ЗПК било уредено задължение на кредитора, преди сключване на договор за кредит да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв. В този смисъл било и съображение 26 от Преамбюла на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008г. относно договорите за потребителски кредити. Разгледана в този аспект, търсената неустойка по чл.23 от процесния договор, в размер на 23.20 лева при неосигуряване в 3 - дневен срок от датата на сключване на договора на обезпечения, се намирала в пряко противоречие с преследваната цел на транспонираната в ЗПК директива. Подобни уговорки прехвърляли риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за извършване на предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия

длъжник и водели до допълнително увеличаване на размера на задълженията. Неустойка за неизпълнение на акцесорно задължение била пример за неустойка, която излизала извън присъщите си функции и целяла единствено постигането на неоснователно обогатяване, а според т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010г. на ВКС по тълк. дело № 1/2009г. на ОСТК, нищожна, поради накърняване на добрите нрави, била тази клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. По посочения начин се заобикалял чл. 33, ал. 1 от ЗПК. Освен това, с търсената неустойка се уговаряло още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение. В този смисъл била и т.32 от извлечение от протокол № 44 на заседание на КЗП от 05.11.2015г. Неустойката по съществото си била добавък към възнаградителната лихва и в този смисъл представлявала сигурна печалба за заемодателя, която печалба увеличила стойността на договора. Основната цел на така уговорените клаузи била да доведат до неоснователно обогатяване на кредитодателя за сметка на кредитополучателя, до увеличаване на подлежаща на връщане сума допълнително с още % от предоставената главница. На следващо място, търсената неустойка по чл.23 от Договора за кредит била нищожна на основание чл.146 ал.1 ЗЗП, тъй като не била индивидуално уговорена по смисъла на чл. 146, ал.2 ЗЗП, а било видно от самия Договор за потребителски кредит, че тя била част от едни стандартни и бланкетни, отнапред изготвени условия на договора и кредитополучателите нямали възможност да влияят върху съдържанието им към момента на сключване на договора. В този смисъл била и Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори. С оглед нищожността на регламентираната неустойка от Договора за кредит от 14.06.2021г., ищецът не следвало да заплаща така претендираните суми за неустойка и след като бил заплатил сумата от 43.20 лв., представляваща сума, заплатена за неустойка, същата следвало да му бъде върната, като получена без правно основание. Предвид изложеното, моли съда да постанови решение, с което да обяви за нищожна клаузата на чл.23 от сключения с ответника Договор за кредит № 703563 от 14.06.2021г., на основание чл.26 ал.1 пр.3 от ЗЗД, като противоречаща на добрите нрави и поради това, че била сключена при неспазване на нормите на чл.143 ал.1 и чл.146 от ЗЗП, както и да осъди ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 43.20 лева, представляваща

недължимо платена сума по оспорваната като недействителна клауза за неустойка, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът подава отговор на исковата молба, с който счита исковете за допустими, но неоснователни. Действително, между страните бил налице договор, който бил сключен от разстояние като част от система за предоставяне на финансови услуги на ответника, в изпълнение на който на същата дата ответникът предоставил на разположение на ищеца сумата по кредита на ищеца на каса на „Изипей“, съгласно изразеното от последния желание. Посочва се, че в договора била предвидена хипотеза за начисляване на неустойка при неизпълнение на договорни задължения от страна на потребителя, но кредиторът не бил договорно задължен за претендира такава. В случая сключването на договора било инициатирано от ищеца с попълване на електронна заявка за отпускане на кредит и на същият била изпратена необходимата преддоговорна информация, в т.ч. и СЕФ, проект на договор с погасителен план към него и Общи условия. Всички му били предоставени на български език, информацията била предоставена в ясен и четлив вид, при съблюдаване на нормативните изисквания. В резултат на последователно описаните предприети от ищеца действия, между страните бил сключен процесният договор под формата на електронен документ, което според ответника, било съобразено изцяло със ЗЕДЕУУ, ЗПФУР, ЗПК и с всички други приложими нормативни документи. Въпреки, че такава неустойка не била начислявана и събирана от дружеството, ответникът счита уреждащата я клауза за валидна и отговаряща на всички изисквания на действащото законодателство, като излага подробни съображения в такава насока. На първо място неустойката представлявала самостоятелен договор по смисъла на чл. 8 ал. 1 ЗЗД и същата можела да се материализира и като клауза в договор, чието изпълнение обезпечава - тоест представлявала самостоятелно съглашение, което в случая било обективизирано в един и същ документ с договора за потребителски кредит и по отношение на нейната действителност, не се прилагали разпоредбите на ЗПК и Директива 2008/48, а тези на ЗЗД. При съответните предпоставки за възникване на това задължение, неустойка се дължала от неизправната страна по договора, когато била налице онази форма на неизпълнение, за която тя била уговорена, а именно - непредоставяне на

обезпечение по договора. Тя била парична санкция, имаща за цел да гарантира изпълнението „под страх“, че в противен случай би се начислила, с оглед на което било нормално в случай на неизпълнение на обезпеченото задължение размерът на задължението длъжника да бъде увеличен. Това обстоятелство не следвало да я прави нищожна, с оглед факта, че това била присъщата за нея функция. Размерът на неустойката се определял като процент от заетата сума, като същата се начислявала, докато не бъде изпълнено задължението, а това зависело изцяло от волята на заемателя. Видно от Договора било, че неустойката се дължала единствено за периода, в който заемателят реално не бил предоставил обезпечение, като ако такова се предостави впоследствие - същата спирала да се начислява - тоест причината за евентуалното начисляване на такава неустойка било единствено виновното поведение на ищеца. Освен това, според ответника така договорения размер на неустойката изпълнявал предвидените в чл. 92 ЗЗД цели и не предвиждал неоснователно разместване на блага. Неустойката освен обезщетителна функция имала и други функции - обезпечителна и санкционна, като целта била да се стимулира изпълнението и превенира допускане на неизпълнение. В случая уговорената неустойка не излизала извън присъщите ѝ функции. Тя имала стимулираща роля за длъжника да изпълни точно задълженията си, тъй като в противен случай щял да носи отговорност, без кредиторът да трябва да доказва настъпването на вредите и техният размер. Въпреки това вредите от неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение били очевидни. С оглед на непредоставянето на обезпечение, кредиторът бил лишен от гаранция, че неговото вземане някога ще бъде удовлетворено, което безспорно засягало неговия интерес и основната цел на уговорената неустойка бил да репарира причинените от неизпълнение в срок вреди. Нямало въведено законодателно изискване относно размера на неустойката, като нямало въведено ограничение и на максималният размер. Доколкото по - големият размер на неустойката бил обусловен от бездействието на длъжника, същият не можел да се приеме като изначално договорен в противоречие на добрите нрави. Нищожността, поради противоречие с добрите нрави следвало да се преценява към момента на сключване на договора, а не въз основа на размера, получаващ се в резултат на неизпълнението. Съгласно чл. 92 ал. 2 ЗЗД, а и според възприетото от съдебната практика, дори и неустойката да се приемела за прекомерна, тя

била действително задължение, което можело да бъде намалявано, без да отпада изцяло. Така, тя представлявала предварително определено обезщетение и според ответника нормално било нейният размер да е предварително уговорен между страните и включен като част от погасителните вноски, при изрично записване, че това е дължимата вноска само при хипотезата на непредставено обезпечение. Съгласно ТР от 15.06.2010 г. по тълк.д. № 1/2009 г. на ОСТК, прекомерността на неустойката не я правела а priori нищожна поради накърняване на добрите нрави, като същата следвало да се приеме за такава, само ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите и обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Освен това според ответника, не била налице изначална невъзможност да се осигури в уговорения в Договора срок поръчител, който да отговаря на посочените изисквания. Ищецът бил запознат с условията на Договора, преди същият да бъде сключен, като той не бил длъжен да сключва договора веднага, а разполагал с възможността първо да открие лице, което да отговаря определените в Договора изисквания и което е съгласно да бъде солидарно отговорно с него и след това да премине към подписването му. Знаейки, че няма да може да изпълни задължението си ищцовата страна действала недобросъвестно, като по този начин нарушила чл. 12 ЗЗД. Също така се посочва, че нямало разпоредба в закона, която да определя момента на предоставяне на обезпечение и това било допустимо да стане както преди подписването на договора, така и да бъде предоставено в процеса на изпълнение на същия. Именно поради това и разпоредбата на чл. 71 ЗЗД предвиждала възможност задължението по договора да стане предсрочно изискуемо при непредоставяне на обещаното обезпечение от страна на длъжника. Освен това, неустойката се начислявала само докато не бъде предоставено обезпечението. Ответникът претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Няма спор по делото, а и от представените писмени доказателства се установява, че между „СТИК – КРЕДИТ“ АД /кредитор/ и М. А. А. /потребител/ на 14.06.2021г. е сключен Договор за потребителски кредит под формата на кредитна линия, предоставен от разстояние № 703563. Предоставен е кредит в размер на 160 лева, със срок на погасяване 30 дни и обща сума, дължима от потребителя, изчислена към момента на сключване на договора от 164.80 лева. Съгласно договора за кредит, лихвеният процент по заема е 36 %, ГПР е 42.58 %, като е предвидено, че лихвеният процент, който

се прилага при просрочени плащания, е 10 %. Предвидено е и обезпечение чрез поръчител или банкова гаранция.

В представения от ответника погасителен план към Договор за потребителски кредит, предоставен от разстояние № 703563 е посочено още, че общо дължимата сума по кредита, включваща главница, лихва и неустойка, когато не е осигурена гаранция/поръчител, възлиза на 208 лева, срокът на кредита в дни е 30 дни, с размер на фиксирана вноска с падежна дата 14.07.2021г. и с неустойка от 208 лева.

Съгласно уговореното в чл.23 от Договора за кредит, страните са се съгласили, че при неизпълнение на задължението на кредитополучателя, предвидено в чл.19, същият дължи неустойка в размер на 0,9 % от стойността на усвоената по кредита сума за всеки ден, през който не е предоставено договореното обезпечение.

Представени са и Общи условия на договора за потребителски кредит, предоставен от разстояние, уреждащи отношенията между „СТИК – КРЕДИТ“ АД и потребителите, както и Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити и погасителен план по договор за кредит № 703563/14.06.2021г.

Не се спори между страните по делото и относно обстоятелството, а и същото се установява от представената от ответника Разписка за извършено плащане № 2000000258549405/14.06.2021г., с наредител „Стик – Кредит“ АД и получател М. А. А., че на посочената дата ищецът е усвоил заемната сума.

Ищецът твърди, че е платил сумата от 43.20 лева – неустойка по договора. В тази връзка с Определение № 1331 от 18.08.2023г., постановено по настоящото дело по реда на чл.140 ГПК, ответникът е задължен на основание чл.190 ГПК, да представи справка за извършените плащания по Договора за потребителски кредит, предоставен от разстояние № 703563 от 14.06.2021г. от ищеца М. А. А., като същият е предупреден и за неблагоприятните последици от неизпълнение на това задължение, а именно, че на основание чл.161 вр. чл.190, ал.2 от ГПК непредставянето може да се оцени като създаване на пречки за установяване на относими обстоятелства по делото. Доколкото такава справка не е представена от ответника, то съдът приема за установено посоченото по-горе обстоятелство, а именно че ищецът е заплатил сумата от 43.20 лева - неустойка по процесния договор за кредит.

Съдът прие като писмено доказателство по делото и Заповед БНБ - 61374/06.07.2016г. на подуправителя на БНБ, ръководещ управление „*****“, видно от което е, че ответното дружество е вписано в Регистъра на финансовите институции при БНБ с регистрационен номер *****.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Предявени са при условията на обективно кумулативно съединение искове с правно основание чл.26, ал.1 от ЗЗД, във вр. с чл.143, ал.1 и чл.146 от ЗЗП и чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД, които са процесуално допустими.

Разгледани по същество, предявените искове са изцяло основателни, като съображенията за това са следните:

Както бе посочено вече, по делото не се спори, че на 14.06.2021г. между страните е сключен Договор за потребителски кредит под формата на кредитна линия, предоставен от разстояние № 703563, по силата на който „СТИК – КРЕДИТ“ АД е предоставило на М. А. А. сумата в размер на 160 лева, която е следвало да бъде върната в срок до 14.07.2021г. с плащането на 1 погасителна вноски.

Без съмнение ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало извън рамките на своята професионална компетентност, а ответникът като финансова институция по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗКИ е предоставил кредита в рамките на своята търговска дейност, т. е. страните по договора за кредит имат качеството съответно на потребител по смисъла на чл.9, ал.3 от ЗПК и на кредитор по смисъла на чл.9, ал.4 от ЗПК. Сключеният между страните договор по своята правна характеристика и съдържание представлява договор за потребителски кредит, поради което неговата валидност и последици следва да се съобразят с изискванията на специалния закон - ЗПК в релевантната за периода редакция. Предвид неравнопоставеното положение между страните по правоотношението ЗПК предвижда редица специални правила, рефлектиращи върху действителността на облигационното правоотношение - глава Шеста на ЗПК. Всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна - чл.21, ал.1 от ЗПК.

В договора е уговорена и клауза за неустойка - чл.23, ал.1, за

неизпълнение на задължение за предоставяне на обезпечение, която неустойка е в размер на 0,9 % от стойността на усвоената сума за всеки ден, през който не е предоставено обезпечение. За потребителя е предвидено задължение по чл.13, ал.1 от договора в рамките на три дни от сключването на договора да предостави обезпечение на кредита под формата на банкова гаранция или на поръчителство. В ал.2 на чл.13 от договора е предвидено, че третото лице - поръчител, както и банковата гаранция, трябва да отговорят на изискванията, посочени в ОУ и се одобряват от кредитора. Според чл.20, ал.1 от Общите условия поръчителят следва да е дееспособно физическо лице, навършило 21 години, български гражданин, с постоянно местоживееене в България, с непрекъснати осигурителни права през последните дванадесет месеца преди датата на подаване на заявката за кредит, което полага труд по безсрочен договор и не е в период на предизвестие за прекратяване на трудово/служебно правоотношение към датата на подаване на заявката за кредит, както и други изисквания във връзка с кредитната история на поръчителя. При неизпълнение на това задължение се начислява според чл.23, ал.1 от договора посочената неустойка от 0,9 % от стойността на усвоената сума на ден, като начислената неустойка се заплаща периодично заедно с вноските на погасителния план.

Според съда уговорената в чл.23, ал.1 от процесния договор неустойка действително излиза извън присъщите ѝ функции, което личи от предвидените в договора кратък срок за предоставяне на обезпечението - до три дни след сключването на договора и многобройни изисквания към евентуалните поръчители. Налага се изводът, че целта на посочената договорна клауза не е да гарантира предоставянето на обезпечение за изпълнението на основното задължение на кредитополучателя по договора за кредит - да върне получената сума в уговорения срок, и да обезщети кредитора за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват, а да доведе до допълнително възнаграждение за кредитора за предоставянето на сумата, т.е. явява се скрита възнаградителна лихва. В случай, че кредиторът е искал реално да получи обезпечение на вземането си под формата на поръчителство, то той е могъл да сключи договора, след като длъжникът осигури поръчителя, или пък, поради евентуалния висок риск от неудовлетворяване на вземането, изобщо да не сключва договор. Изводът, че така уговорената неустойката представлява скрита добавка към

възнаградителна лихва, се подкрепя и от начина на изплащане на вземането за неустойка, а именно разсрочено, заедно с всяка погасителна вноска. С оглед на тези съображения, съдът приема, че така уговорена неустойката излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, което прави клаузата, предвиждаща нейното заплащане, нищожна поради противоречие с добрите нрави. В този смисъл са и разясненията по т. 3 от Тълкувателно решение /ТР/ № 1/2009 г. по т.д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС.

Отделно от това следва да се отбележи, че непредставянето на обещани обезпечения /когато същите са били реално очаквани от кредитора/, съобразно разпоредбата на чл.71 от ЗЗД, дава основание да се иска незабавно цялото задължение. В случая кредиторът променя последиците от липса на обезпечение и вместо да санкционира с предсрочна изискуемост, той начислява неустойка, чието плащане разсрочва заедно с периодичните вноски. Това навежда на извод, че нито една от страните не е имала реално намерение да се представя обезпечение или да се ползват правата на кредитора по чл.71 от ЗЗД, при непредставено обезпечение. Ако кредиторът е държал да получи обезпечение, е могъл да отложи даването на кредит, каквато е обичайната практика при предоставяне на обезпечени кредити. Дори да се приеме, че страните са допускали възможността исканите обезпечения да се предоставят и „неустойката“ да не се дължи, то това плащане не се явява неустойка по смисъла на закона, а възнаграждение, дължимо под условие. Това е така, тъй като последиците от неизпълнението на „задължението“ да се предостави обезпечение, не са типичните последици от договорно неизпълнение, които законът предвижда, а напротив - договорът продължава да се изпълнява по първоначално заложен погасителен план, но при по-висока цена, прикрита като неустойка.

Ето защо, следва извода, че уговорена по този начин, тя излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, създава условия за неоснователно обогатяване на едната страна за сметка на другата и нарушава принципа за справедливост.

Процесната клауза е неравноправна и съгласно чл.143, ал.2, т.5 от ЗЗП, според която разпоредба неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е и уговорка, която го задължава при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. Ето

защо, на основание чл.146, ал.1 от ЗЗП и доколкото няма данни да е индивидуално уговорена, тази клауза е нищожна, поради което произтичащото от нея вземане е недължимо от потребителя-длъжник по договора за заем.

От друга страна евентуалните вреди, които ще се компенсират с процесната клауза, са съизмерими с риска от необосновано кредитиране на неплатежоспособно лице. В чл.16, ал.1 от ЗПК обаче е предвидено задължение за кредитора да оцени кредитоспособността на потребителя въз основа на достатъчна информация. При това положение се налага извод, че тя е в противоречие с целта на тази законова разпоредба, тъй като с нея на практика се прехвърля риска от неизпълнение на вмененото от законодателя на кредитора-търговец задължение да провери платежоспособността на потребителя-длъжник върху последния. Също така се вменява на длъжника задължение да осигури обезпечение, след като заемът е отпуснат, а ако не го направи, задължението му нараства значително, в случая с 43.20 лева или с над 25 % от отпуснатата в заем сума, което благоприятства достигането на свръхзадължнялост, което е допълнителен аргумент за противоречието ѝ с добрите нрави.

На следващо място, с уговарянето на такива клаузи се заобикаля и закона - чл.33, ал.1 от ЗПК, който текст предвижда, че при забава на потребител кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава. С процесните клаузи за неустойка в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение - недадено обезпечение, от което обаче не произтичат вреди. Подобна неустойка всъщност обезпечава вредите от това, че вземането няма да може да бъде събрано от длъжника, но именно тези вреди се обезщетяват и чрез мораторната лихва по чл.33, ал.1 от ЗПК. Подобно кумулиране на неустойка за забава с мораторна лихва е недопустимо и в този смисъл съдебната практика е константна.

Поради това съдът намира, че искът с правно основание чл.26, ал.1 от ЗЗД, във вр. с чл.143, ал.1 и чл.146 от ЗЗП е основателен и следва да бъде уважен.

Нищожността е пречка за възникване на задължение по коментираната клауза, поради което платените суми по нея са предадени при начална липса

на основание и подлежат на връщане, съгласно чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД. Ето защо и след като съдът достигна до извод за нищожност на клаузата за неустойка, вкл. и по аргумент от чл.23 от ЗПК, платената сума се явява получена без основание и се дължи връщането ѝ на ищеца.

Съдът, както бе посочено по-горе, приема за доказано обстоятелството, че ищецът е платил сумата от 43.20 лева - начислена от ответника неустойка за непредоставяне на обезпечение по Договор за кредит № 703563 от 14.06.2021г. В случая липсва основание за получаването на тази сума от ответника, поради което този иск също е основателен и следва да бъде уважен като такъв. Следва да се присъди и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 29.12.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

Предвид изхода на делото, както и с оглед обстоятелството, че ищецът е направил изрично и своевременно искане за разноски по настоящото производство, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, единствено на същия следва да се присъдят такива в общ размер от 100 лева за платена държавна такса.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищеца адв. Д. В. М. сумата от общо 960 лева с включен ДДС, представляваща възнаграждение за осъществяването от него процесуално представителство, защита и съдействие по настоящото дело, определено според размерите на всеки от съединените искове и по правилата на чл.38, ал.2, вр. ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, вр. чл.2, ал.2 и ал.5, вр. чл.7, ал.2, т.1 и § 2а от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА, клаузата за неустойка, обективизирана в чл.23 от Договор за потребителски кредит под формата на кредитна линия, предоставен от разстояние № 703563 от 14.06.2021г., сключен между М. А. А., ЕГН *****, с адрес - гр.***** и „СТИК – КРЕДИТ“ АД, ЕИК 202557159, със седалище и адрес на управление -

гр.Шумен, пл.“Оборище“ № 13 Б, като противоречаща на добрите нрави, на основание чл. 26, ал.1, предл.3 от ЗЗД, и поради неспазване на чл.143, ал.1 и чл.146, ал.1 ЗЗП.

ОСЪЖДА, на основание чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД, „СТИК – КРЕДИТ“ АД, ЕИК 202557159, със седалище и адрес на управление - гр.Шумен, пл.“Оборище“ № 13 Б, да заплати на М. А. А., ЕГН *****, с адрес - гр.*****, съдебен адрес - гр.***** адв. Д. В. М. от АК - Пловдив, сумата от 43.20 лева като недължимо платена по клаузата за неустойка, обективирана в чл.23 от Договор за потребителски кредит под формата на кредитна линия, предоставен от разстояние № 703563 от 14.06.2021г., сключен между М. А. А., ЕГН ***** и „СТИК – КРЕДИТ“ АД, ЕИК 202557159, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на подаване на исковата молба - 29.12.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „СТИК – КРЕДИТ“ АД, ЕИК 202557159, със седалище и адрес на управление - гр.Шумен, пл.“Оборище“ № 13 Б, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, да заплати на М. А. А., ЕГН *****, с адрес - гр.*****, съдебен адрес - гр.***** адв. Д. В. М. от АК - Пловдив, сумата от 100 лева, представляваща направени по делото разноски.

ОСЪЖДА „СТИК – КРЕДИТ“ АД, ЕИК 202557159, със седалище и адрес на управление - гр.Шумен, пл.“Оборище“ № 13 Б, да заплати на адв. Д. В. М., ЕГН *****, с адрес на кантората - гр.***** сумата от 960 лева, представляваща дължимо адвокатско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: К.Х.